

Efeze 6:18-20

Paulus zegt:

1 bidt voor uzelf

2 bidt voor al de heiligen

3 bidt voor mij

Gemeente,

Van Luther, de reformator, is bekend dat hij elke dag een uur in gebed was. En als hij het druk had, bad hij twee uur per dag. Robert Murray McCheyne, die zoveel zegen zag in Dundee, stond elke zondagmorgen om 3 uur op om tot 7 uur te bidden. Juist deze mannen hebben zoveel betekent voor de kerk van Christus. Mannen, die mannen van gebed waren. Mannen die de woorden van Efeze 6 van vanavond in praktijk brachten in hun leven.

Het gaat in Efeze 6:10-20 om de geestelijke strijd. En we zijn gewezen op de tegenstander. De duivel, de diabolus. Onzichtbaar strijdend, met geestelijke boosheden in de lucht. Gedachtewerelden, invloeden, verzoeken die als gifgas in de lucht hangen. Bedoeld om een wig te drijven tussen God en mens. Uit elkaar te trekken en te houden.

En wij zijn gewezen op de wapenrusting. Die door Christus is verworven door Zijn gehoorzaamheid en lijden. En die Hij uitdeelt: gordel, borstharnas, schoeisel, schild, helm en zwaard.

Maar zijn we er dan? We zouden kunnen weten van niet. Want als wij kijken naar hem, die overwonnen heeft, de Heere Jezus, onze Leidsman en Voleindiger des geloofs, dan zien wij dat ook Hij, zelfs Hij, juist Hij gebeden heeft voor en tijdens Zijn strijd. Hij heeft gebeden voor de strijd: toen Hij werd gedoopt in de Jordaan, Hij heeft gebeden, voor het uitkiezen van Zijn discipelen een nacht op de berg, Hij heeft gebeden toen Hij hoorde van de dood van Johannes de Doper, Hij heeft gebeden toen Hij werd aangevallen in Gethsemané, Hij heeft gebeden, in een woeste plaats, op een berg, telkens weer, Zijn leven door. Als de Heere Jezus alleen biddend heeft kunnen en willen strijden, hoeveel te meer zal dat ons gelden? Zouden wij dan zonder bidden de strijd aangaan?

1 bidt voor uzelf

Nee, dan kan het ons niet verbazen dat ook in Efeze 6 op de wapenrusting volgt: met alle bidden en smeken, biddende te allen tijd in de Geest. Bewapent u en bidt. En smeken geeft dan van het bidden met name de kant aan van het hulpbehoevende. Dat het een s.o.s. om hulp is. Omdat we van onszelf zo zwak zijn dat wij geen ogenblik zouden kunnen staande blijven. Heere Jezus, help ons! Anders sleept de duivel ons mee, los van U, weg van U. het is bidden of omkomen, smeken of in satans klauwen terecht komen. En dat geldt dan voor elk onderdeel van de wapenrusting.

De gordel van de waarachtigheid. Om geen verborgen zonden te

hebben of zondige gewoontes. Heere, help me, want anders zakt morgen mijn kleed omlaag en sluipt er een zonde mijn leven in die zich nestelt en blijft zitten.

Het borstharnas van de gerechtigheid van Christus. Heere help me, want anders zakt het af en dan komt er morgen een pijl van satan die mij doet twijfelen, of die me overmoedig maakt.

Het schoeisel van de vrede met God om onbevreesd voor mensen te zijn. Heere, help me, anders val ik morgen om en glij ik uit en deins ik terug en verloochen ik U.

Het schild van de beloften en het geloof daarin. Heere, help me, anders val ik morgen in moedeloosheid en wanhoop, dat ik denk dat het toch niet kan en lukt.

De helm van de zaligheid en de levende hoop daarop. Heere, help me, want anders denk ik morgen alleen aan hier en nu en speelt de eeuwigheid geen enkele rol in mijn gedachten en plannen.

Het zwaard van de Geest. Heere, help me, want anders zie ik de list van de satan niet en geloof het en laat ik me erdoor inpalmen en meetrekken omdat het zo goed klinkt en fijn voelt.

Voor elk deel van de wapenrusting is het nodig: bidden en smeken. Heere, help me, leer me het gebruiken, hanteren, vandaag en morgen en elke dag. Je zou het kunnen vergelijken met een lamp, die ik keurig weggezet heb. Precies op de goede plek. Met een mooie lampenkap eromheen. En ik heb er niks aan. Hij geeft geen licht en warmte, als ik niet in verbinding breng met de stroomcentrale, in het stopcontact steek. Als ik hem uit het stopcontact haal, geeft hij geen licht meer, blijft nog even warm en koelt daarna af. Dat is bidden: de verbinding met Christus zoeken. Zoals Efeze 6:10 zei: wordt krachtig in de Heere en in de sterkte Zijner kracht. Alleen door de verbinding met Hem heb ik kracht voor mijn wapenrusting. Anders vloeit de kracht weg tot ik krachteloos achterblijf. Ja, ik kan geen dag staan in de geestelijke strijd zonder te beginnen met gebed. Elke morgen sowieso mijn sterkte zoeken in de Heere.

En dat in alle, allerlei bidden en smeken. Allerelei soorten van gebed dus. Denk aan gebeden in de binnenkamer en aan gebeden onder het werk of op school als een zucht uit je hart zomaar als er een situatie zich voordoet. Denk aan gebeden die je persoonlijk doet en aan gebeden met vrienden of anderen samen. Denk aan gebeden aan tafel als huwelijk en gezin en aan gebeden in de kerk. Allerelei bidden en smeken.

En dat te aller tijd. Dat betekent in elk geval zonder ook maar een

dag over te slaan. Ook niet de dag dat er naar het lijkt niks bijzonders dreigt aan gevaar en het een hele gewone dag is zonder grote nieuwe opdrachten of opgaven. Elke dag bidden en smeken. Wat dacht u. Hij had zoveel genade van God ondervonden 's avonds lag Noach naakt en dronken in zijn tent. Hij was opgestaan voor een dag als alle andere en 's avonds had David overspel gepleegd en ever later een moord beraamd. Hij had zijn leven lang de Heere gediend en in de avond van zijn leven ging Salomo de afgoden achterna. Hij had zo sterk en krachtig gesproken en geprofeteerd gisteren, en vandaag ligt Elia te bidden: neem mij maar weg, want Izebel vermoord me toch. Hij had zoveel verlangen om God te dienen en Jezus te volgen, en de volgende ochtend had Petrus driemaal zijn Meester verloochend. Zullen we maar ten allen tijde bidden? Elke dag? Elke morgen?

En dan zijn er, dat zit ook in het woord, tijden om het bijzonder te doen. Tijden van verzoeking en beproeving. Als er veel op je afkomt en het zwaar is. Als er een crisis is van aanvechting en tegenspoed. Juist dan: bid en smeeik. Want juist dan en dat wil de duivel voordeel behalen.

Tijden rond de kerkdienst. Want juist daar wil de duivel voorkomen dat je nieuwe kracht krijgt. En hij wil er bij zijn. En je afleiden, en je laten ergeren, en je tot weerstand opwekken, en je alles weer laten vergeten. Juist rond de kerkdienst: bid en smeeik.

In de Geest. Want er zijn twee gevaren in het bidden: het ene is dat je het eigenlijk maar opzegt zonder dat je het echt voelt en beleeft. Je bidt omdat je het gewend bent en je zegt wat je altijd zegt, maar het is geen intens, indringend gebed. En het andere gevaar is dat je wel bidt, maar eigenlijk zonder verwachting en vertrouwen. Eigenlijk als een slag in de lucht: veel uithalen zal het toch wel weer niet, maar je weet maar nooit. Maar voor mij zal het toch wel niet weggelegd zal en ik heb nog nooit dit of dat meegemaakt of gekund dus dat zal nu ook wel niet. Zonder verwachting van uitkomst en wonderen. In de Geest, dat is vurig, ten volle doorleefd en met verwachting. De HEERE zal wonderen doen.

Wat ik nodig heb? De Geest der genade en der gebeden. Die de HEERE heeft uitgestort met Pinksteren. De Geest Die leert bidden. Van binnenuit, van God uit beter gezegd. Van het geloof uit. Met onuitsprekelijke zuchtingen.

2 bidt voor al de heiligen

Dan het gebed voor al de heiligen. Daartoe wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen. Dan kijken we weer maar eerst naar de Heere Jezus. Toen Hij op aarde was. Johannes 17. Hij heeft gebeden voor Zijn Kerk. Ik bid voor hen. Bewaar ze in Uw Naam bewaar ze van de boze. Geef dat zij allen één zijn. Dat zij ook zijn zullen waar Ik ben. Dan kijken we naar Jezus in de hemel. Daar Hij altijd leeft om voor de Zijnen te bidden. Die ook voor ons bidt. En nu is dat bidden van Jezus volstrekt uniek en enig in Zijn soort, maar het heeft ons toch wel wat te zeggen. Als Jezus bidt voor Zijn Kerk, zullen wij dat dan ook niet doen? Geeft Hij ook Zelf niet het ons aan als Hij in het "Onze Vader" ons leert bidden al als tweede bede: "Uw Koninkrijk kome". Horen we het Paulus zelf niet doen in Efeze 3 als hij bidt Hij u geve met kracht versterkt te worden, opdat Christus in u wone, en gij moogt bekennen de liefde van Christus in hoogte, lengte, breedte en diepte. Zo bidden voor anderen.

Kijk, je mag in het gebed alles vragen, je hart uitstorten voor de Heere. Toch mag het wel een vraag, een spiegel zijn als we dit zo horen. Hoe veel en hoe intens bid ik voor mijn dingen, of ik slagen mag, of ik een goed cijfer haal, of ik die order krijgen mag, of mijn stage lukken mag, of ik wat mooier huis kan kopen. En hoe verhoudt zich dat tot mijn gebed voor Gods Kerk? Dat die zal groeien, bloeien en toenemen? Is dat ook zo vurig, zo vaak, zo aandringend? Of nog veel intenser, vuriger en aandringender. Of moet ik eerlijk zeggen dat ik vuriger bid voor een klein stukje levensgemak voor mezelf dan voor de groei en bloei van Gods Kerk? Ligt dan niet iets scheef? Grondig scheef?

Voor wie dan bidden? Al de heiligen. Misschien maar wat noemen. Je geliefden. Ouders, kinderen, familie, vrienden. Gemeenteleden en de gemeente. Denk eens aan andere gemeenten in dorp en land om voor te bidden. Denk eens aan kleine gemeenten in Nederland, Horst of Hoorn. Denk eens aan zendingswerkers en hun gemeenten. Denk aan de vervolgde Kerk in zoveel landen. Voor al de heiligen. Wel goed om dan over al die heiligen te lezen. Dat je op de hoogte bent van de dreigingen van de duivel daar en voor hen. En bid dan ook voor hen die nog buiten Gods rijk staan en leven. Dat de kerk mag vermeederen met zondaren die verloren dreigen te gaan en zullen gaan als zij zich niet bekeren.

Bij het persoonlijk gebed dus het waken en volharden in het gebed voor al de heiligen. Waken. Waken is de taak van de wachter op de stadsmuur. 's Nachts. Of er geen vijand aankomt. Want die vijand komt niet overdag. Die komt ook niet zich van tevoren melden: over een uur

kun je me verwachten. Die komt ook niet in het volle zicht op het open veld, nee, hij verschuilt zich zo lang mogelijk achter struikgewas of ander camouflagemateriaal. Daarom:waken. Ogen open en niet slapen. Want de vijand komt naar je gezin, de gemeente, de kerk incognito, vermomd. Als geur- en kleurloos gifgas, onmerkbaar. Waakt! Hoe vaak is het niet voorgekomen? Het leek geen kwaad te kunnen dat andere werk, mooi uitdaging, goede verdienste. Maar na verloop van tijd was je nooit meer thuis onder het eten, geen tijd meer voor de kinderen, veel te moe om nog zelf stille tijd te houden. Het leek geen kwaad te kunnen: het nieuwe mobieltje voor het gezin of die hobby van de kinderen. Maar na verloop van tijd was er nergens meer tijd voor en zeker niet voor de Heere. Het leek geen kwaad te kunnen: eens iets nieuws in de gemeente proberen. Maar hoeveel gemeenten zijn niet in 10 jaar tijd verschoten van kleur en ligging? Waakt! Bidt voor die heiligen die zelf het gevaar niet zien. Die zelf denken, o dat zal wel meevallen. Waakt over anderen.

En waken betekent dan ook, naar binnen toe: waakt over je gebedsleven. Dat je gebedsleven niet verslapt, inzakt, achteruit gaat. Want dat is polsslagen van je geestelijk leven. Kijk, je kunt als christen en als gemeente ik weet niet hoe druk zijn. Dat er zoveel gedaan wordt, en zoveel activiteiten zijn. Het lijkt bruisend van leven en ijver. Maar het geestelijk leven is daar niet aan af te meten. Het geestelijk leven is persoonlijk en als gemeente af te meten aan de mate van gebed. Anders kun je de naam hebben dat je leeft, denken dat je leeft, maar in werkelijkheid dood zijn, of bijna dood. Waakt over je gebedsleven. Dat dat er niet bij inschiet.

Want gaat erom om te bidden voor al de heiligen met alle gedurigheid. Dat is letterlijk volharding. En dat betekent: volhouden ondanks tegenwerking. Ondanks tegenwind. En het gebedsleven, ook voor al de heiligen, krijgt wat tegenwind. Daar is de tegenwind dat je gewoon geen zin hebt, geen verlangen voelt. Tegenwind van binnenuit. Van mijn zondige natuur die geen behoefte heeft aan omgang met God.

Dan de tegenwind dat je al zoveel te doen hebt, je hebt al zoveel aan en in je hoofd. Je agenda zit al zo vol. En er komen allemaal dingen naar je toe. Die zogenaamd moeten. Of die zo leuk zijn als ze het aan je vragen. Maar die tegenwind zijn voor je gebedsleven.

Dan de tegenwind dat het lijkt dat het toch voor niks is en niet helpt. Je hebt al ervoor gebeden maar er gebeurt niks. Je vriend, of man of vrouw

komt niet tot zekerheid, er komt geen opwekking in familie of gemeente, de kerk blijft achteruit gaan in Nederland. Het helpt a een hele tijd niet dat bidden van je.

Waakt om te volharden. Om tegen de wind in toch te bidden en te blijven bidden. Ooit sprak Jezus een gelijkenis dat men altijd bidden moet en niet vertragen. Want als de onrechtvaardige rechter die het niets kon schelen uiteindelijk toch maar toegaf hoeveel te meer zal de liefhebbende Vader dan horen degenen die dag en nacht tot Hem roepen.

3 bidt voor mij

En voor mij, voegt Paulus eraan toe in vers 19. Dat is eigenlijk heel wat! Dat je voor jezelf om gebed vraagt. Misschien dat het ons voor het lichamelijke nog het makkelijkste afaat: vragen of mensen voor je willen bidden als je een operatie krijgt of een ziekte hebt. Maar veder komen we liever over in de trant van: o dat lukt me wel, het gaat me best goed af. Het zal best lukken, ik loop niet in zeven sloten tegelijk. Dat is best heel wat, ootmoedig en nederig, als je vraagt of anderen voor je willen bidden. Als je naar opleiding of werk gaat: wil je voor me bidden anders durf ik misschien niet eens voor ik niet eens te bidden als ik daar ben. Wil je voor me bidden, want ik het zo'n zwak voor drank, voor erotiek, ik zou er zo verslaafd aan kunnen worden. Wil je voor me bidden, want ik heb zo'n moeilijk gesprek met één van mijn kinderen te voeren. Vraag je het wel eens aan iemand? Bid voor mij.

Paulus vraagt het wel. Die voelt er zich niet te groot voor. Wil geen naam of stand ophouden. Bid voor mij dat mij het Woord gegeven worde in de opening van mijn mond met vrijmoedigheid. Dat is opmerkelijk. Paulus zit in de gevangenis. En dat was in de Romeinse tijd niet zachtzinnig hoor. Hij zou verhoord worden. En dat zou menselijk gezien slecht af kunnen lopen, en zijn dood kunnen worden, of marteling of levenslang. En waar vraagt Paulus om? Niet om vrijlating. Hij vraagt niet: broeders, gemeente, bid voor mij dat ik niet gemarteld word, dat ik vrijgesproken word. Nee, maar dat ik mijn roeping zal vervullen. Mijn roeping om als apostel het Woord te spreken, als christen vrijmoedig te getuigen. Dan bidt Paulus met name erom: dat mij het Woord gegeven worde. Die uitdrukking kennen wij ook wel. Iemand het woord geven. In een vergadering, of een gemeente avond dat je van de voorzitter het woord krijgt, gelegenheid krijgt om wat te zeggen. Vatten we het eerst maar zo

op: dat Paulus zo graag gelegenheid krijgt om het Woord, Woord van God, te kunnen spreken. Want soms kan dat niet, maar er kan ook zomaar een gelegenheid zijn, komen, gegeven worden dat het kan, dat er naar gevraagd wordt en in elk geval naar geluisterd.

Bid voor mij dat ik dat zal mogen en kunnen doen.

Is dat ook ons hoogste doel, eerste gebedsvraag? Ook als je ziek bent, ook als je het moeilijk hebt, ook als je tegenspoed hebt, Heere, geef dat ik me als christen mag gedragen, dat ik mijn roeping mag vervullen, dat ik ook nu en juist nu van U spreken mag, goed spreken mag. Als ambtsdrager of gemeentelid, als leidinggevende of als opvoeder, op de plaats waar U mij stelt dat ik daar U wil mag doen, Uw Naam mag grootmaken. Dat allereerst. Dat daar gelegenheden voor gegeven worden. Geef dat ik U niet verloochen zal, dat ik mijn roeping niet verzaken zal. Wil je daarom bidden voor me?

En dan geldt dat Paulus in zijn aparte roeping als apostel. Om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken, vers 19b. Dat is de verborgenheid voor de grondlegging der wereld, en tijdens het Oude Testament dat nu sinds Pinksteren Jood en heiden één weg hebben tot God in Christus. Efeze 2 en 3. Voor allen één weg tot God. Het Woord. Het onvoorwaardelijke Evangelie. In Christus voor zondaren, welke zondaren dan ook. Dat is tot troost en nodiging. Dat is tot ontdekking: niemand kan erbuiten. Niemand heeft een speciale weg of behandeling: ieder op één hoop met de grootste der zondaren. Zo worden zondaren zalig, of zij worden het niet. En tegelijk het volle Evangelie. In Jezus Christus is vergeving, en heiliging. Dat geeft Hij erbij: bekering vernieuwing van je leven, strijd tegen de zonde, verlangen voor God te leven. Niet als voorwaarde, maar zeker als vrucht. Dat Woord. De inhoud moet zuiver zijn.

Maar daarmee is een dienaar van het Woord er niet. En dan ook met vrijmoedigheid. De houding waarmee het gesproken wordt. Vrijmoedigheid is letterlijk recht van spreken. Spreekrecht hebben omdat je lid van een vergadering bent. Als je lid bent van een vereniging heb je recht van spreken op een vergadering, niemand mag zeggen: jij mag niks zeggen. Paulus, de apostelen, dienaren van het Woord hebben recht van spreken. Want zij zijn gezanten van God. Daarom mogen zij spreken. Hoeven zij zich niet te schamen, mogen zij niet zwijgen. Innerlijk overtuigd, bewogen, vervuld doorleefd. En naar buiten toe: onbevreesd

voor mensen, wat die ervan zullen zeggen of wat die Paulus zullen aandoen, misschien wel ter dood veroordelen. Maar dat mag geen schroom geven. Vrijmoedig spreken. Gedreven van binnenuit en zonder vrees voor buitenaf.

Dat mij het Woord gegeven worde. Dat vraag ik dan maar aan u en jullie: bid voor mij. Dat ik het Woord verkondigen mag in zuiverheid van inhoud. Dat ik het verkondigen mag met vrijmoedigheid. Zo vervuld, bewogen, onbevreesd. Dat spreekt nog niet vanzelf. Ik weet niet wat voor gedachten u van een dominee hebt, maar als je je mapje bij je hebt waar alles in staat, dan moet het Woord je nog gegeven worden. Want soms zou je onder de preekstoel nog weg willen vluchten en vragen kan niet iemand anders het doen deze keer? Als je zo bang bent dat niemand erdoor geboeid zal worden, dat iedereen tegenwerpingen zal hebben, dat je je zo doods voelt en zo leeg. Bid voor mij. Voor alle dienaren van het Woord. Want als de HEERE het Woord niet geeft, dan heb je niks, u op uw werk niet, jij op school niet, sta je met dichte mond of een mond vol tanden. Maar ik ook niet heb ik geen zinnige gedachte in de studeerkamer, beleef ik niks van wat ik zeg en durf ik mijn mond niet open te doen op de kansel. Bid voor mij. Wilt u dat elke dag doen? Wilt u, jij dat zaterdagavond doen? Zondagmorgen? En ook als ik onder aan de preekstoel sta? Heere, geef Uw dienaar het Woord om het met vrijmoedigheid te spreken.

En dat niet omdat de dominee zo belangrijk is, maar omdat de prediking zo belangrijk is. Blijkbaar is in de geestelijke strijd van Efeze de prediking zo'n belangrijk middel. Door de prediking worden zondaren aan satan ontrukkt, door de prediking worden geredde zondaren bewaart voor de boze. Als de prediking met vrijmoedigheid is en gezegend wordt daar vaart de hele gemeente wél bij. Zou misschien dit vooral ontbreken aan de kerk vandaag de dag in Nederland? Dat er zo weinig gebeden wordt? En zou dat niet de weg terug zijn? Meer dan alles wat men bedenkt om de kerk nieuw elan te geven en leven in te blazen! Dit: bidt voor de dienaren van het Woord. Bidt voor al de heiligen. Bid voor uzelf.

Laten we zondagmorgen allemaal eens 10 minuten vroeger opstaan, en bidden voor de voorganger, voor al de heiligen en voor uzelf. Beproof Mij zegt God ergens of Ik dan niet de hemelen openen zou.

Amen